

mali so peli zvonovi slavo Prečiste. Adrija je šumela, drevje se klanjalo . . .

Lijana se je predramila, Anica je skočila za žogo. Vlovila jo je in se ozirala po lastniku poskočne igrače. Žarečega ličeca je priskakljalo drobno dekletce. Slamnik s šmarnicami na kratkolasi glavi, obleka bela. Ustavilo se je pred Anico, stisnilo obrvi nad tenkim noskom in gledalo jezno na kontesino.

„Kako ljubko dete!“ je vzkliknila Lijana in hotela potegniti otroka k sebi. Pa dekletce ni dalo.

„Pusti me, jaz te ne maram! Ti punca! Daj žogo, moja je!“

„Ula!“ je zaklical svareči moški glas. Lijanini roki sta se odprli. Izza cvetočega grma je stopil visokorastel mož v obleki iz sivega listra. Razkril je svojo, s kostanjevimi lasmi gosto pokrito glavo in prosil Lijano, da oprostí neuljudnemu otroku. Nasmeš se je zazibal na prijetnem, gladko obritem obrazu, očetovska ljubezen je sevala iz oka, ko je objela drobna hčerka njegovo koleno in gledala iz varnega zavetja izpod čela na Anico. Tujec je nagovoril grofico francoski, pa njeno ostro oko je izluščilo iz moderne, elegantne obleke sina sloven-

skega kmeta, ki je gotovo profesor ali zdravnik, in si je ohranil, če tudi prebiva v tujini, tisto pristno svežost in odkritost, ki ju rodi samo naša zemlja. Slovensko mu je odgovorila, da občuduje lepoto njegovega otroka. Slovenska beseda, nepričakovana iz ust dame, ki je bila očitvidno iz višjih slojev, je priklicala iskro radosti v temno tujčevo oko.

„Veseli me“ — je pričel, pa lesen obroč je priletel, se zaletel v klop — za obročem krasen fantič, za njim vznešena, še mlada dama. Lovila je fantiča, pa ta se je glasno zasmel, udaril po obroču in poletel za njim. V naglem teku bi bil podrl skoraj staro, ob palico uprto damo.

Kakor poprej hčerka, je stisnil zdaj oče obrvi. „Zakaj ne paziš bolj na otroka, Julija?“ je očital zasopljene ženi. Pozdravil je s ponosno gesto grofico in odhitel. Lijana je strmela za njim . . . Tudi Julija je še stala in gledala vilinsko prikazen grofinje. Kako da je govoril Pavel z lepo tujko, kaj pomeni njen čudni pogled, in zakaj jo kara on, ki je sicer tako potrpežljiv? Slutnja nečesa neugodnega, ki ji preti od nežne, lepe tujke, jo je prevzela. Naglo je vzela hčerko v naročje in izginila po beli stezi. Lijana pa je zakrila lice v roki in vzdihnila: „Pavel!“

(Dalje.)

Na vlaku.

Zložil Vekoslav Remec.

Po bliskovo vlak skozi temo drči
čez pusto polje bogvekam
in mimo letijo sence noči,
ki jaz jih le sam poznam . . .

Vsak hip pri oknu gledajo
v moj mračen, samotni kupé
in krohotaje me vprašajo:
„Kam žene te tvoje srce?“

Kam žene te, ti idealni fant,
ki cvete mladosti ti cvet,
kam žene te, ti neumni fant,
ki mislil si, tvoj da je svet? . . .

Po bliskovo vlak skozi temo drči —
odgovora jaz ne vem,
pred sencami žgoče zatisnem oči,
pogledati jih ne smem . . .

„NAJVIŠJA“ ŠOLA NA SPODNJEM ŠTAJERSKEM